

Αρχιεπίσκοπος: “Να ζητήσουμε από την Παναγία να αγαπούμε περισσότερο και να κρίνουμε λιγότερο”

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

«Να ζητήσουμε από την Παναγία να μας μάθει να βάλουμε περισσότερο Χριστό στη ζωή μας», κάλεσε τους πιστούς ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμος, από το Ιερό Ησυχαστήριο Μεταμορφώσεως του Σωτήρος - Οσίου Πορφυρίου στο Μήλεσι Αττικής, όπου τελέσθηκε σήμερα το πρωί η Θεία Λειτουργία για τη μεγάλη εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

Το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας τέλεσε ο ιερατικώς προϊστάμενος του Ιερού Ησυχαστηρίου, Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, Πρωτοπρεσβύτερος Εμμανουήλ Παπαμικρούλης.

Στο κήρυγμά του ο Μακαριώτατος αναφέρθηκε στο μήνυμα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, υπογραμμίζοντας ότι η Παναγία, μέσα από τον πόνο και τη δοκιμασία, μας διδάσκει να εμπιστευόμαστε περισσότερο τον Θεό και να αντιμετωπίζουμε τον φόβο με πίστη και ελπίδα.

«Σήμερα δὲν ἐορτάζουμε τὸ τέλος μιᾶς ζωῆς, ἀλλὰ τὴ φανέρωση τῆς νίκης τῆς ζωῆς ἐπάνω στὸν θάνατο. Ἐκείνη ποὺ δέχθηκε μέσα Της τὸν Χριστό, τὴν ἴδια τὴ Ζωή, μεταβαίνει σήμερα πρὸς τὴ Ζωή.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου γίνεται γιὰ ὅλους μας μία ὑπόσχεση:

ὁ θάνατος δὲν ἔχει τὸν τελευταῖο λόγο. Καὶ ἴσως αὐτὸ εἶναι ἓνα μήνυμα ποὺ ἔχουμε ἰδιαίτερη ἀνάγκη στὴν ἐποχὴ μας. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος φοβᾶται. Φοβᾶται γιὰ τὸ αὐριο. Γιὰ τὴν υἰεΐα του. Γιὰ τὴν οἰκογένειά του. Γιὰ τὴν ἐργασία του. Γιὰ τὰ παιδιὰ του. Παρακολουθεῖ γύρω του πολέμους, βία, ἀνασφάλεια. Βλέπει ἀνθρώπους νὰ ξεριζώνονται ἀπὸ τὶς πατρίδες τους καὶ κοινωνίες νὰ διχάζονται. Βλέπει ἀκόμη καὶ τὴν ἴδια τὴ φύση νὰ δοκιμάζεται. Καὶ μέσα σὲ ὅλα αὐτά, συχνὰ αἰσθάνεται μικρὸς καὶ ἀνήμερος. Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, σήμερα δὲν μᾶς προσφέρει μία εὐκόλη ἀπάντηση. Μᾶς δείχνει ἓνα Πρόσωπο. Μᾶς δείχνει τὴ Μητέρα. Ἡ Παναγία δὲν ἔζησε μία ζωὴ χωρὶς πόνο. Γνώρισε τὴν προσφυγιά. Γνώρισε τὴν ἀγωνία. Γνώρισε τὴ φτώχεια. Καὶ στὸ τέλος στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρὸ τοῦ ἴδιου Της τοῦ Παιδιοῦ. Δὲν ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸν πόνο. Τὸν πέρασε, ὅμως, μαζὶ μὲ τὸν Θεό. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ πόνος δὲν ἔγινε ἀπελπισία. Ἐγινε ἐμπιστοσύνη. Αὐτὸ εἶναι, ἴσως, τὸ μεγάλο μάθημα τῆς σημερινῆς ἐορτῆς: νὰ μάθουμε καὶ ἐμεῖς νὰ ἐμπιστευόμαστε» τόνισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ μιλώντας γιὰ τὴν πνευματικὴ

παρακαταθήκη του Αγίου Πορφυρίου, σημείωσε ότι ο άνθρωπος δεν αλλάζει όταν εστιάζει διαρκώς στο σκοτάδι, αλλά όταν αφήνει το φως του Χριστού να φωτίσει τη ζωή του και μαθαίνει να αγαπά αντί να κρίνει.

Ολοκληρώνοντας τον λόγο του ο Αρχιεπίσκοπος κάλεσε όλους: «Σήμερα, μπροστά στην Παναγία, ἄς μὴ ζητήσουμε πολλά. Ἄς Τῆς ζητήσουμε νὰ μᾶς μάθει:

Νὰ ἐμπιστευόμαστε περισσότερο τὸν Θεὸ καὶ νὰ φοβόμαστε λιγότερο.

Νὰ ἀγαποῦμε περισσότερο καὶ νὰ κρίνουμε λιγότερο.

Νὰ ἀκοῦμε περισσότερο καὶ νὰ φωνάζουμε λιγότερο.

Νὰ ἐνώνουμε περισσότερο καὶ νὰ διαιροῦμε λιγότερο.

Καὶ κυρίως: νὰ βάλουμε περισσότερο Χριστὸ στὴ ζωή μας.

Αὐτὸ μᾶς δίδαξε, μὲ τὸν δικό του ἀπλὸ καὶ φωτεινὸ τρόπο, καὶ ὁ Ἅγιος Πορφύριος.

Καὶ αὐτὸς ὁ τόπος, ποὺ φέρει ἀκόμη τὴν προσευχή, τὸν κόπο καὶ τὴν ἀγάπη του, ἄς γίνεῖ σήμερα γιὰ ὅλους μας μία ὑπενθύμιση: ὅτι ἡ ἀγιότητα δὲν εἶναι κάτι μακρινό. Εἶναι ἕνας διαφορετικὸς τρόπος νὰ βλέπεις τὸν Θεό, τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Ἄς παρακαλέσουμε, λοιπόν, τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τὴ Μητέρα ὅλων μας, νὰ σκεπάζει τὴν πατρίδα μας· νὰ προστατεύει τὶς οἰκογένειές μας καὶ τὰ παιδιά μας· νὰ παρηγορεῖ ὅσους πονοῦν· νὰ ἐνισχύει ὅσους δοκιμάζονται· καὶ νὰ χαρίζει εἰρήνη ἐκεῖ ὅπου σήμερα ὑπάρχει πόλεμος καὶ αἷμα.

Καὶ μὲ τὶς πρεσβεῖες τοῦ Αγίου Πορφυρίου, ἄς μᾶς χαρίζει ὁ Θεὸς κάτι ποὺ ἴσως εἶναι τὸ δυσκολότερο καὶ συγχρόνως τὸ ὠραιότερο ἀπ' ὅλα: νὰ γίνουμε ἄνθρωποι ποὺ δὲν προσθέτουν ἄλλο σκοτάδι στὸν κόσμο, ἀλλὰ λίγο φῶς».

Ακολουθεί ολόκληρη η ομιλία του Αρχιεπισκόπου:

Όσιωτάτη Γερρόντισσα,

Άγαπητοί Πατέρες καί αδελφοί,

Ή σημερινή ημέρα είναι μία από εκείνες τις ημέρες, κατά τις οποίες ο λαός μας αίσθάνεται, περισσότερο από ποτέ, ότι δεν είναι μόνος.

Από τη μία άκρη της πατρίδας μας έως την άλλη, από τα μεγάλα προσκυνήματα έως το μικρότερο ξωκκλήσι, ακούγεται σήμερα ένα όνομα οίκεϊο, αγαπημένο, βαθιά χαραγμένο στην καρδιά του Γένους μας: Παναγία.

Εορτάζουμε την Κοίμησή Της. Κι όμως, ή Έκκλησία δεν μᾶς καλεῖ σὲ πένθος. Μᾶς καλεῖ σὲ χαρὰ καὶ ἐλπίδα.

Διότι σήμερα δεν εορτάζουμε τὸ τέλος μιᾶς ζωῆς, ἀλλὰ τὴ φανέρωση τῆς νίκης τῆς ζωῆς ἐπάνω στὸν θάνατο. Ἐκείνη ποὺ δέχθηκε μέσα Της τὸν Χριστό, τὴν ἴδια τὴ Ζωή, μεταβαίνει σήμερα πρὸς τὴ Ζωή.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου γίνεται γιὰ ὅλους μας μία ὑπόσχεση: ὁ θάνατος δὲν ἔχει τὸν τελευταῖο λόγο.

Καὶ ἴσως αὐτὸ εἶναι ἓνα μήνυμα ποὺ ἔχουμε ἰδιαίτερη ἀνάγκη στὴν ἐποχὴ μας.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος φοβᾶται.

Φοβᾶται γιὰ τὸ αὔριο.

Γιὰ τὴν υἰεία του.

Γιὰ τὴν οἰκογένειά του.

Γιὰ τὴν ἐργασία του.

Γιὰ τὰ παιδιὰ του.

Παρακολουθεῖ γύρω του πολέμους, βία, ἀνασφάλεια. Βλέπει ἀνθρώπους νὰ ξεριζώνονται ἀπὸ τὶς πατρίδες τους καὶ κοινωνίες νὰ διχάζονται. Βλέπει ἀκόμη καὶ τὴν ἴδια τὴ φύση νὰ δοκιμάζεται.

Καὶ μέσα σὲ ὅλα αὐτά, συχνὰ αἰσθάνεται μικρὸς καὶ ἀνῆμπορος. Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, σήμερα δὲν μᾶς προσφέρει μία εὐκόλη ἀπάντηση.

Μᾶς δείχνει ἓνα Πρόσωπο.

Μᾶς δείχνει τὴ Μητέρα.

Ἡ Παναγία δὲν ἔζησε μία ζωὴ χωρὶς πόνο. Γνώρισε τὴν προσφυγία. Γνώρισε τὴν ἀγωνία. Γνώρισε τὴ φτώχεια. Καὶ στὸ τέλος στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρὸ τοῦ ἰδίου Της τοῦ Παιδιοῦ.

Δὲν ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸν πόνο. Τὸν πέρασε, ὅμως, μαζὶ μὲ τὸν Θεό. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ πόνος δὲν ἔγινε ἀπελπισία. Ἐγινε ἐμπιστοσύνη.

Αὐτὸ εἶναι, ἴσως, τὸ μεγάλο μάθημα τῆς σημερινῆς ἐορτῆς: νὰ μάθουμε καὶ ἐμεῖς νὰ ἐμπιστευόμαστε.

Καὶ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία ποὺ ἐφέτος ἐορτάζουμε τὴν Παναγία ἐδῶ, σὲ αὐτὸν τὸν εὐλογημένο τόπο, στὸ Μήλεσι.

Σὲ ἓναν τόπο ποὺ εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένος μὲ μία ἀπὸ τὶς πιὸ φωτεινὲς μορφὲς τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἡμερῶν μας:

τὸν Ἅγιο Πορφύριο τὸν Καυσοκαλυβίτη.

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος εἶχε καταλάβει κάτι πολὺ βαθὺ γιὰ τὸν ἄνθρωπο: ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν θεραπεύεται μὲ τὸν φόβο.

Δὲν ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος ὅταν συνεχῶς τοῦ δείχνουμε τὸ σκοτάδι. Ἀλλάζει ὅταν τοῦ δείξουμε τὸ φῶς.

Ὅλη ἡ πνευματικὴ του παρακαταθήκη θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ συνοψισθεῖ σὲ κάτι πολὺ ἀπλό: νὰ ἀγαπήσουμε τὸν Χριστό.

Ὅχι νὰ ἀσχολούμαστε ἀδιάκοπα μὲ τὸ κακό. Ὅχι νὰ καταναλώνουμε τὶς δυνάμεις μας πολεμώντας τὸ σκοτάδι. Ἀλλὰ νὰ ἀφήσουμε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ νὰ μπεῖ στὴ ζωὴ μας.

Ὅταν ἔλθει τὸ φῶς, τὸ σκοτάδι ὑποχωρεῖ μόνο του. Πόσο ἀνάγκη ἔχει ἡ ἐποχὴ μας ἀπὸ αὐτὴν τὴν πνευματικὴ σοφία!

Ἔχουμε συνηθίσει νὰ καταγγέλλουμε. Νὰ θυμώνουμε. Νὰ διαιροῦμε τοὺς ἀνθρώπους σὲ δικούς μας καὶ ξένους, καλοὺς καὶ κακοὺς, σωστοὺς καὶ λανθασμένους.

Ἀκόμη καὶ ὅταν ὑπερασπιζόμαστε τὸ καλό, πολλὰς φορὲς τὸ κάνουμε μὲ τρόπο ποὺ δὲν ἔχει ἀγάπη.

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος μᾶς προτείνει ἓναν ἄλλον δρόμο: Νὰ μὴ νικήσουμε τὸν ἄλλον, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀγαπήσουμε.

Αὐτὸν τὸν δρόμο μᾶς δείχνει καὶ ἡ Παναγία.

Δὲν ἔκανε θόρυβο.

Δὲν διεκδίκησε ἐξουσία.

Δὲν ζήτησε νὰ βρίσκεται στὸ κέντρο.

Ἐμεινε ταπεινὴ, σιωπηλὴ καὶ διαθέσιμη στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἐγίνε μεγαλύτερη ἀπὸ ὅλους μας: γιατί ὁλόκληρη ἡ ὑπαρξή Της ἐγίνε χῶρος γιὰ τὸν Χριστό.

Ίσως, λοιπόν, σήμερα, ἀπὸ τὸ Μήλεσι, ἀξίζει νὰ κρατήσουμε ἓνα ἀπλὸ ἐρώτημα: Πόσο χῶρο ἀφήνουμε μέσα μας γιὰ τὸν Χριστό;

Μέσα στὸν θόρυβο τῆς καθημερινότητάς μας, μέσα στὶς ἀγωνίες καὶ στὶς ἀντιπαραθέσεις μας, μέσα στὴν ἀνάγκη μας νὰ ἀποδείξουμε ὅτι ἔχουμε δίκιο, ὑπάρχει ἀκόμη χῶρος γιὰ λίγη σιωπή;

Γιὰ προσευχή;

Γιὰ συγχώρηση;

Γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκεται δίπλα μας;

Ἡ πίστη μας δὲν μετριέται μόνο ἀπὸ ὅσα λέμε γιὰ τὸν Θεό.

Μετριέται κυρίως ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο κοιτάζουμε τὸν ἄνθρωπο.

Καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζουν καλὰ ὅσοι γνώρισαν τὸ πνεῦμα τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου.

Γιατί ἐκεῖνος μποροῦσε νὰ βλέπει πίσω ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Δὲν περιφρονοῦσε τὸν πληγωμένο ἄνθρωπο. Τὸν πλησίαζε μὲ διάκριση, μὲ λεπτότητα, μὲ ἀγάπη.

Αὐτὴν τὴν Ἐκκλησία χρειάζεται καὶ ὁ κόσμος μας σήμερα.

Μία Ἐκκλησία ποὺ δὲν θὰ παύσει ποτὲ νὰ λέγει τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ θὰ τὴν λέγει μὲ ἀγάπη.

Μία Ἐκκλησία ποὺ δὲν θὰ δείχνει μὲ τὸ δάκτυλο τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ θὰ τοῦ ἀπλώνει τὸ χέρι.

Μία Ἐκκλησία ποὺ θὰ μπορεῖ νὰ στέκεται κοντὰ στὸν κουρασμένο, στὸν ἀπογοητευμένο, στὸν νέο ποὺ ἀναζητεῖ νόημα, στὸν ἡλικιωμένο ποὺ αἰσθάνεται μόνος, στὸν φτωχό, στὸν ξένο.

Σὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀκούσει ὅτι ἡ ζωὴ του ἔχει ἀξία.

Ἀδελφοί μου,

Σήμερα, μπροστὰ στὴν Παναγία, ἅς μὴ ζητήσουμε πολλά.

Ἄς Τῆς ζητήσουμε νὰ μᾶς μάθει:

Νὰ ἐμπιστευόμαστε περισσότερο τὸν Θεὸ καὶ νὰ φοβόμαστε λιγότερο.

Νὰ ἀγαποῦμε περισσότερο καὶ νὰ κρίνουμε λιγότερο.

Νὰ ἀκοῦμε περισσότερο καὶ νὰ φωνάζουμε λιγότερο.

Νὰ ἐνώνουμε περισσότερο καὶ νὰ διαιροῦμε λιγότερο.

Καὶ κυρίως: νὰ βάλουμε περισσότερο Χριστὸ στὴ ζωὴ μας.

Αὐτὸ μᾶς δίδαξε, μὲ τὸν δικό του ἀπλὸ καὶ φωτεινὸ τρόπο, καὶ ὁ Ἅγιος Πορφύριος.

Καὶ αὐτὸς ὁ τόπος, ποὺ φέρει ἀκόμη τὴν προσευχή, τὸν κόπο καὶ τὴν ἀγάπη του, ἃς γίνεи σήμερα γιὰ ὅλους μας μία ὑπενθύμιση: ὅτι ἡ ἀγιότητα δὲν εἶναι κάτι μακρινό. Εἶναι ἕνας διαφορετικὸς τρόπος νὰ βλέπεις τὸν Θεό, τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον.

Ἄς παρακαλέσουμε, λοιπόν, τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τὴ Μητέρα ὅλων μας, νὰ σκεπάζει τὴν πατρίδα μας· νὰ προστατεύει τὶς οἰκογένειές μας καὶ τὰ παιδιά μας· νὰ παρηγορεῖ ὅσους πονοῦν· νὰ ἐνισχύει ὅσους δοκιμάζονται· καὶ νὰ χαρίζει εἰρήνη ἐκεῖ ὅπου σήμερα ὑπάρχει πόλεμος καὶ αἷμα.

Καὶ μὲ τὶς πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου, ἃς μᾶς χαρίζει ὁ Θεὸς κάτι ποὺ ἴσως εἶναι τὸ δυσκολότερο καὶ συγχρόνως τὸ ὠραιότερο ἀπ' ὅλα: νὰ γίνουμε ἄνθρωποι ποὺ δὲν προσθέτουν ἄλλο σκοτάδι στὸν κόσμον, ἀλλὰ λίγο φῶς.

Χρόνια πολλὰ καὶ εὐλογημένα σὲ ὅλους.

Ἡ Παναγία μαζί μας.

